

VESLANJE

Od svih sportova na vodi, danas toliko popularnih među Zemuncima, veslanje ima najdužu tradiciju. U veslačkom klubu danas se čuva jedna stara fotografija iz vremena između 1884. i 1888. godine na kojoj su predstavljeni veslači u šestercu sa kormilarom za koje se veruje da su posada sportskog čamca austrijske parobrodarske agencije DDSG iz Novog Sada koji su navodno u to vreme posetili Zemun. Prema nekim tumačenjima, to je bio prvi sportski čamac koji se pojavio u Zemunu, ali navodi povodom te slike do danas ničim nisu dokazani, tako da organizovano veslanje u gradu ipak možemo da pratimo tek od kraja dvadesetih godina ovog veka, kada su osnovani prvi klubovi za koje imamo sigurne podatke.

Zaljubljenik u Dunav, potonji inženjer Mirko Jelovac, prevoslao je 1926. godine svojim čamcem kroz Đerdapsku klisuru, što pre toga nije pošlo za rukom ni jednom Zemuncu ili Beogradaninu. Iduće godine on osniva i prvi veslački klub u Zemunu kojeg je prozvao *Đerdap*, u znak sećanja na ovaj svoj podvig. Već te godine, 18. aprila, u okviru proslave fudbalskog kluba *Sparta*, na Dunavu se održava "propaganda veslačkog kluba", a priredene su i trke ribarskih čamaca, što je verovatno i ranije činjeno, ali o tome nemamo podataka. Prvi članovi koje je Jelovac okupio oko svog kluba bili su uglavnom daci i studenti. Oni su dobровoljnim radom podigli drveni hangar i klupsku prostoriju na placu kod današnje hidrobase, za koji su plaćali godišnju zakupninu od 3 dinara. Hangar je korišćen sve do rata, mada je klub svoje sedište kasnije premestio u Cara Dušana ulicu broj 9. Kako je već 1928. godine osnovan drugi, mnogo jači klub, *Đerdap* je nastavio svoju aktivnost samo rekreativno. Klub se održavao sve do rata, a od ranih tridesetih godina njegovo članstvo uglavnom čine stariji zemunskog sokolskog društva, sa kojim *Đerdap* održava prisne odnose jer je i sam Jelovac svojevremeno bio izvrstan sokolaš. U svojim pravilima *Đerdap* je čak imao odredbu da u slučaju prestanka rada kluba, njegova celokupna imovina pripadne *Sokolskom društvu Zemun - Matica*. I u sokolskom društvu veslanje je bilo prilično razvijeno i omiljeno. Društvo je posedovalo dva velika "narodna" čamca za obuku, rekreativno veslanje, ali i za prevoz svojih članova na Lido u letnjim mesecima.

Aprila 1928. godine osnovan je i drugi veslački klub u Zemunu, *Galeb*, koji će vrlo brzo postati sinonim ovog sporta u gradu. Inicijativu za osnivanje kluba dalo je nekoliko Zemunaca poreklom iz primorskih oblasti, među kojima su najagilniji bili advokat dr Niko Marsić, inženjer Ante Mrkušić, inženjer Drago Radovanović - Šjor i magistar farmacije Dalibor Bonaci. Njihovu ideju su podržali Franjo Jenč stariji, Anton Sartori, Rihard Hercl, Alojz Sami, Josip Zlatarić, Karlo Tišov, Ervin Goldštajn i još neki Zemunci, pa je tako roden novi klub koji se već iste godine učlanio u veslački savez. Prilozima prvih 30 članova klub je nabavio i svoj prvi čamac, jedan gig klinker četverac, tada star već oko 70 godina, koji je kupljen od novosadskog *Danubiusa*, s tim što je prethodno bio vlasništvo veslačkih klubova iz Oksforda i Praga. Za sledeće pare koje su skupljene, naručen je još jedan gig četverac od beogradskog majstora Antuna.

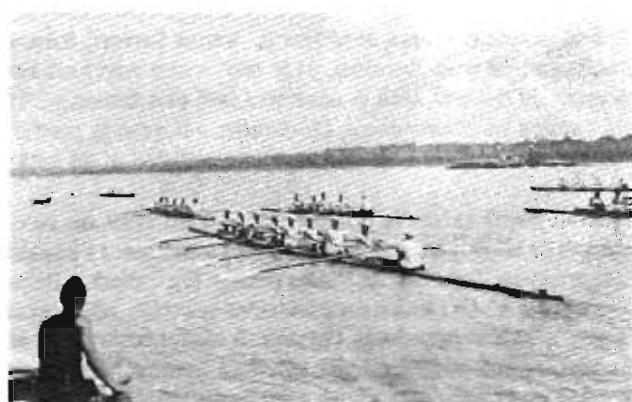
Klupski hangar za čamce nalazio se isprva u magacinu javnih skladišta pored Dunava, a od 1929. do 1936. godine u jednoj baraci u dvorištu zemunske električne centrale. U ovoj baraci nalazile su se i svlačionice i kupatilo sa tuševima, dok je klupska administracija bila u zgradi broj 3 na Trgu Nikole Pašića (danас Trg Pobede). Baraka je dobijena na intervenciju Franje Jenča starijeg, člana uprave kluba i direktora električne centrale. Jenč, čiji je sin bio aktivan veslač, ustupio je klubu i svoj privatni ponton, koji se nalazio na Dunavu, u blizini centrale. U to vreme *Galeb*, koji živi samo od članarine, dobija znatnu materijalnu pomoć od više uglednih i imućnih Zemunaca. Jedan od njih je bio političar dr Milan Kostić, koji je bio i prvi predsednik kluba, ali je posle uvođenja šestojanuarske diktature morao da napusti taj položaj. Na mestu predsednika nasledio ga je dr Sava Stojaković, javni beležnik i advokat, takođe veliki dobrotvor. Za vreme Stojakovićevog predsednikovanja od italijanske firme "Karlezi" nabavljen je jedan četverac slobodne gradnje koji je sve do 1967. godine služio za takmičenja, a još godinama kasnije za trening. Inženjer Mrkušić, dotadašnji tehnički vođa ekipe, izabran je za predsednika kluba 1930. godine, a dotadašnji sekretar dr Niko Marsić opet je biran na tu dužnost.

Svoj prvi nastup veslači *Galeba* imali su već 1928. godine na hendičep utakmici u Beogradu, kod Ade Ciganlike, ali u prve tri godine rada Zemunci ne učestvuju ni na jednom značajnjem i većem takmičenju kao što su prvenstvo Podunavlja ili državno prvenstvo. Osnovni razlog tome bila je činjenica da su većina zemunskih veslača bili stariji ljudi koji se sportom bave više rekreativno nego takmičarski. Tek posle dve - tri godine rada u članstvu je primljen veći broj mladih veslača - studenata, činovnika i oficira, pa je i takmičarska aktivnost živnula. Nepovo-

Ijno je, međutim, bilo to što je priličan broj dobrih veslača - studenata i oficira, boravilo u Zemunu dosta kratko, pa *Galeb* nikako ne uspeva da stvori jaku ekipu. Među prvim zemunskim veslačima isticali su se Hinko Celer, Pavle Brandajš, Milan Band, Ozren Bonačić, Mile Mišović, Ivan Ćurlica, Đorđe Totović, Karlo Tišov, Emil Jirka, Vlada Bugarović, Ervin Goldštajn, Dimitrije Sedlar, inženjer Ante Mrkušić, dr Niko Marsić, Drago Matulaj, Dilibor Bonaci, Dušan Pribičević, Milan Popov, Voja Jovanović, Živko Burmaz, Drago Jeremić, Ferdo Gradišnik, Sava i Dušan Čučković, Bogdan Kurepa, Branislav Vukadinović, Voja Popović, Siniša Košutić, Konstantin - Kokan Nikolić, koji je bio i odličan fudbaler, kao i Borivoje Jovanović, posleratni istaknuti košarkaški radnik. U ovo vreme dosta pažnje se posvećuje izletima čamcima, pa se odlazi do Biljarice, Banovaca i drugde.



Članovi Galeba 1930. godine ispred klupske hangare u dvorištu električne centrale. Gornji red: Bonačić, Totović, Marsić, Mišović i Ćurlica. Srednji red: Nakić, Šarić, Mrkušić, Goldštajn i Dal. Donji red: Burmaz, Jovanović, Gradišnik i Tišov.



Moment sa jednog revijatnog izlaska na vodu zemunskih veslača 1930. godine



Dr Sava Stojaković

Svoj prvi važniji sportski uspeh klub je zabeležio 1930. godine, kada je njegov četverac sa kormilarom, u hendikep trci na 9 km organizovanoj na Savi, pobedio u konkurenciji 16 čamaca. Imena članova posadе ovog četverca nisu nam sačuvana, ali po svemu sudeći u njemu su veslali Ozren Bonačić, Milan Band, Karlo Tišov, Ivan Ćurlica i kormilar Niko Marsić. Istini za volju, ovo je bio jedan od retkih uspeha zemunskog veslanja u tim njegovim pionirskim danima. Takmičari Galeba uglavnom su osvajali poslednja mesta u trkama u kojima su učestvovali, pa su Zemunci u šali klub zvali Igaleb, pošto su novinski izveštaji sa nabranjem redosleda stizanja čamaca na cilj obično završavali rečima "i Galeb".

Uprkos tome, *Galeb* je od prvog dana svog postojanja veoma popularan u gradu i među svojim članstvom ima najuglednije Zemunce. Poseban značaj, kako za prikupljanje sredstava, tako i za popularizaciju kluba, imaju zabave koje *Galeb* redovno organizuje, nekih godina čak dva puta godišnje, letnju u bašti i zimsku u sali hotela "Central" i na kojima se okuplja "krem" tadašnjeg Zemuna. Takav je, na primer, bio i doček pravoslavne Nove godine kojeg su u "Centralu" kao "aranžeri zabave" organizovali ispred kluba Anton Sartori i Josip Elias, a o kome "Vreme" u broju od 15. januara 1931. godine između ostalog piše: "Galeb je uspeo da za svoje članove pridobije zemunsku elitu, tako da se njegove zabave smatraju kao najotmenije u gradu". Bila je to istina, mada su na zabavama, uz otmeni svet, učestvovali i mnogi studenti, daci i radnici - članovi kluba. Uopšte, kao i u mnogim drugim



Muzika na jednoj proslavi Galeba u "Centralu". Gore su Ervin Jenč, dva vojnica, Bogdan Kurepa, Živko Burmaz i Biba Bugarević, a dole Vlada Bugarević



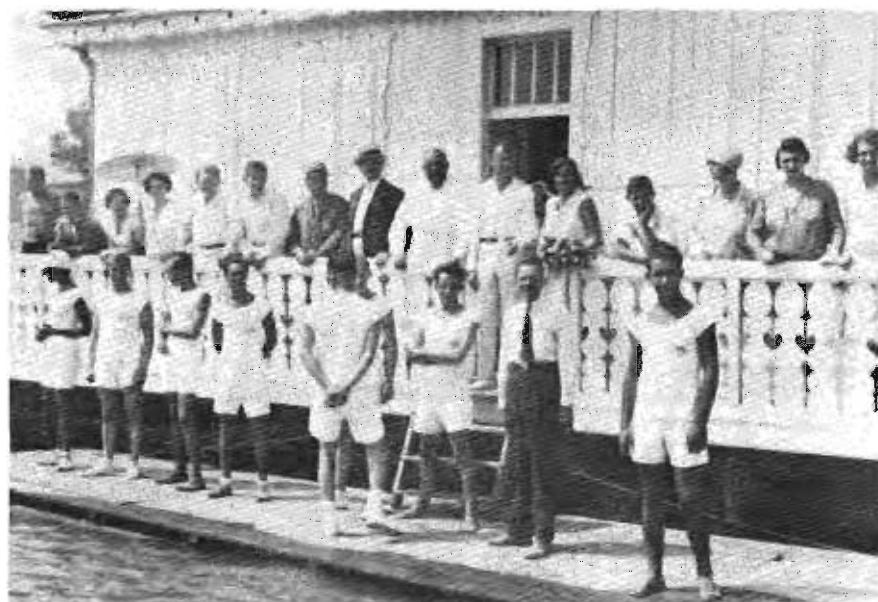
Učesnici Galebove zabave 25. februara 1933. godine. Sasvim gore: Vida Pregl i nepoznati oficir. Stoje: Marko Budimir, Kurt Levi, Albert Špindl, Zlatko Band, gospodica Špicer, Dura Bajer, Vera Kostić, nepoznati konjički oficir, Ljubica Jovanović, Milani Band, Cica Milišić, nepoznati, Sava Čučković, vazduhoplovni oficir Boljević, Đorđe Milišić i Zvonko Ratković. Čuće: Ivan Brandajs, Ervin Goldstajn, Emil Jirka, dr Miloš Dorčić, Živko Burmaz i Kokan Nikolić

sportskim društvima u Zemunu onoga vremena, tako ni u *Galebu* nije bilo ni traga bilo kakve diskriminacije, nacionalne, verske ili socijalne, a među svim članovima je vladalo veliko drugarstvo i sloga. Sve to manifestovalo se i na klupskim zabavama koje su svoju popularnost dugovale delimično i tome. Drugi razlog zbog kojeg su *Galebove* zabave bile omiljene bio je njihov raznovrstan program u kome su učešće uzimali i mnogi članovi kluba, posebno u muzičkom delu: Pera Albaneže je bio nenadmašni "kapel majstor", Ervin Jenč, Živko Burmaz, Bogdan Bugarović i Bogdan Kurepa su svirali, a Zora Kostić i svirala i pevala.

Na svojoj četvrtoj godišnjoj skupštini održanoj 14. februara 1931. godine, članovi *Galeba* izabrali su novu upravu koju čine industrijalac Adam Filipović (predsednik), inženjer Ante Mrkušić (potpredsednik), advokat dr Niko Marsić (sekretar), činovnik Ervin Goldstajn (blagajnik), vazduhoplovni kapetan Karlo Tišov (vođa ekipe),

student tehnike Milan Band i vazduhoplovni poručnik Ivan Ćurlica (zamenici vode ekipe), direktor kina "Central" Anton Sartori (ekonom), činovnik Gavra Taglajht, činovnik "Rosie Fonsier" Živko Živković, činovnik Prve hrvatske štedionice Drago Matulaj, zubar dr Petar Junačko i studenti Dobrica Vukadinović i Voja Popović. Usled krajnje apsolutističkog i gotovo diktatorskog ponašanja predsednika Filipovića i sekretara dr Marsića, već 1932. godine došlo je do otvorenog sukoba između dela uprave i veslača. Posle izvesnog vremena, sukob koji je nanosio ozbiljne štete radu kluba, rešen je u korist veslača. Filipović i dr Marsić su napustili svoje funkcije, a deo uprave koji je stao na stranu veslača i koju čine Anton Sartori, trgovac Jakob Klopfer, činovnik Aleksandar Puljević, sudija dr Dušan Zeković, zubar dr Petar Junačko, inženjer Drago Radovanović - Šjor i svučasnik fabrike "Zmaj", inženjer Jovan Petrović, na vanrednoj skupštini 26. juna 1932. godine bira za novog predsednika dr Miloša Đorića, tadašnjeg gradonačelnika Zemuna. On se, međutim, zbog drugih obaveza uskoro zahvalio na poverenju, pa je za predsednika ponovo izabran dr Sava Stojaković. Osim njega, u novoj upravi rādom se posebno ističu tehnički sekretar Ivan Brandajs, tada student prava, kasnije poznati zemunski advokat, kao i Aleksandar Puljević, činovnik Poštanske štedionice, koji je bio funkcioner i u Veslačkom savezu Jugoslavije.

Ta uprava je bila vrlo agilna, a u njeni vreme klub značno poboljšava i svoj plovni park. Tako je 1933. godine kod pančevačkog majstora Tantnera naručen jedan četverac preklopne gradnje, a krajem iste godine kupljen je i jedan dubl - skul, koji je kasnije menjan sa veslačkim klubom *Bob* iz Beograda za jedan gig četverac i jednu jo-lu dvojku u kojoj je potom veslano gotovo naredna pola veka.



Veslači Galeba na Jenčevom pon-toru oko 1930. godine: Marsić, H. Celer, M. Band, P. Brandajs, Mrkašić (okrenut leđima), nepoznat, E. Goldstajn, nepoznat civil i Sedlar. U gornjem redu su, između ostalih i Oskar Goldstajn (drugi s leve), Franjo Jenč stariji (peti s leve), dr Milan Kostić (deveti s leve) i Ervin Rozenberg (deseti s leve)

U ovom periodu zemunski veslači već mnogo aktivnije učestvuju na većim takmičenjima, mada rezultati koje postižu nisu posebno vredni. Jedno od prvih značajnih takmičenja na kome su se veslači *Galeba* pojavili bilo je tradicionalno prvenstvo Podunavlja održano 1931. godine na Savi kod Čukarice. Zemunski klub startovao je samo u trci četveraca sa kormilarom, a posada koju čine Ivan Ćurlica, Drago Matulaj, Milan Band, Karlo Tišov i kormilar Bogdan - Biba Bugarović zauzeo je poslednje mesto u konkurenciji četiri čamca. Te godine *Galeb* je na Dunavu kod Zemuna organizovao takmičenje za prvenstvo Beograda, koje je potpuno uspeло, mada domaći takmičari nisu postigli zapaženije uspehe osim posade glatkog školskog četverca, koja je bila prva u svojoj konkurenčiji. Posebno interesovanje na ovoj priredbi izazvala je trka čamaca na pedale na stazi od 1500 m.

Tokom 1932. godine veslači *Galeba* ponovo učestvuju na prvenstvu Podunavlja, što će od tada uglavnom redovno činiti. Prvenstvo je održano 12. jula u Beogradu, "na novom stadionu kod Čukarice na Adi Ciganlji", a *Galeb* je nastupio sa tri čamca. U disciplini četverac sa kormilarom preklopne gradnje za srednjoškolce zemunska posada u sastavu Đorđe Milišić - Struja, Zvonko Ratković, Vitomir Pregl, Rudolf Prokeš i kormilar Dimitrije Andrić osvojila je u izjednačenoj trci tri drugo mesto iza zagrebačkog *Gusara*, a ispred ekipe *Beograda*. Dubl skul preklopne gradnje *Galeba*, u sastavu Đorđe Totović i Milan Band, bio je drugi iza *Beograda* u trci u kojoj su učestvovala samo ta dva čamca. Najzad, četverac s kormilarom preklopne gradnje za seniore *Galeba*, u sastavu Bogdan Kurepa, Dragutin Brandajs, Vladimir Đuranović, Đuro Bajer i kormilar Mirko Budimir bio je četvrti od pet učesnika veoma zanimljive trke na čijem je startu čak vodio. Prvo mesto u toj trci osvojio je zagrebački *Uskok*, drugi je bio čamac zagrebačkog *Gusara*, treći *Beograd*, a peti *Bob*, čiji se jedan veslač u toku naporne trke onesvestio, pa je ova posada odustala.

Zemunci 1932. godine prvi put učestvuju i na prvenstvu države koje je održano 10. jula u Beogradu. Na tom takmičenju boje *Galeba* je branio samo dubl skul preklopne gradnje u sastavu Đorđe Totović i Milan Band. Ponovila se slika sa prvenstva Beograda, jer je *Galeb* jedinog rivala imao u čamcu *Beograda*, a Zemunci su i ovog

puta stigli na cilj iza svog protivnika, koji ih je pretekao za tri dužine čamca. Zanimljivo je da je te godine dvadesetak Zemunaca učestvovalo i na veslačkom šampionatu Evrope održanom u Beogradu i to kao članovi organizacione ekipe. Tako su, na primer, Ivan Brandajs i Živko Burmaz obavljali dužnost telefoniste na startu. Njih dvojica su nešto kasnije, 1935. godine, kao prvi Zemunci položili ispit za veslačke sudije, a posle oslobođenja su, takođe kao prvi u gradu, položili ispit i za medunarodne veslačke sudije. Treba reći da su i mnogi drugi zemunski veslači kasnije postali arbitri u ovom sportu, kao na primer Stevan Kun, Dragutin Gnuš, Radovan Devrnja, Miloš Lepšanović i drugi.

Šampionat Evrope 1932. godine, koji je bio veliki dogadjaj za prestonicu, izazvao je kasnije, prilikom podele prihoda među klubovima, žestoke rasprave i zapretio ozbiljnim rascepom u Jugoslovenskom veslačkom savezu. Zemunski klub je bio na strani beogradskih, kojima su se kasnije pridružili i Zagrepčani, dok su na drugoj strani bili klubovi iz Primorja. Sukob je na kraju ipak okončan sporazumom, pa se čitava gužva smirila.

Na prvenstvu Podunavlja za 1933. godinu, održanom 15. jula u Beogradu, *Galebov četverac* sa kormilarom preklopne gradnje za srednjoškolce bio je treći od tri čamca, ali je zato dvojac sa kormilarom (jol d' mer) za seniorе bio prvi. U toj trci posada *Galeba* koju čine Đorđe Totović, Milan Band i kormilar Mirko Budimir pretekla je veslače beogradskog *Boba* čak za sedam dužina čamca, dok je treći učesnik trke, ekipa *Beograda*, odustala. Bio je to veliki uspeh zemunskog veslanja, jedan od najznačajnijih u predratnom periodu. Iste godine na velikoj regati veslačkog kluba Beograd, septembra meseca, kojom je obeležen završetak sezone, seniorski četverac sa kormilaram *Galeba* bio je trećeplasiran u konkurenciji tri čamca.



Galebov četverac sa kormilarom 1929. godine: Marsić, Bonačić, Band, Tišović i Čurlića

Na prvenstvu Podunavlja 1934. godine, održanom početkom jula u Beogradu, zemunski veslači dosta slabo prolaze, baš kao i na državnom prvenstvu 22. jula u Beogradu. Tada su nastupile dve posade *Galeba* i to četverac sa kormilarom preklopne gradnje za srednjoškolce u sastavu Uglješa Teodorović, Vilim Špiner, Ivan Karakašević, Rudolf Fišer i kormilar Milan Tomić - Gandi, koji je bio poslednji u konkurenciji tri čamca i četverac sa kormilaram slobodne gradnje za juniore u sastavu Ivan Čurlića, Đorđe Totović, Nenad Čolović, Milan Band i kormilar Zvonko Ratković, koji je bio četvrti, ostavivši iza sebe samo čamac zagrebačkog *Gusara*. Inače, te godine je klub doživeo jednu neprijatnost, pošto su mu 20. septembra nepoznati lopovi provalili u prostorije. Plen im, međutim, nije bio osobit, jer su veslači u to vreme bili dosta siromašni, pa je odneseno samo nekoliko dresova i nešto druge opreme.

Na otvaranju sezone u Beogradu 2. juna 1935. godine učestvovali su i članovi *Galeba* koji u dvojcu sa kormilarom (jol d' mer) zauzimaju poslednje, četvrto mesto. Na prvenstvu Podunavlja u Zagrebu te godine zemunski klub ne učestvuje, dok na državnom prvenstvu u Beogradu nastupaju dve njegove posade. U trci četveraca sa kormilarom slobodne gradnje za početnike *Galebov* sastav Šime Balen, Ivan Karakašević, Nenad Čolović, Petar Petrović i kormilar Miloš Bajić osvaja treće mesto u konkurenciji tri čamca, a četverac preklopne gradnje sa kormilarom u sastavu Vladimir Đuranović, Vilim Špiner, Dušan Stefanović, Miodrag Blagojević i kormilar Miloš Bajić zauzima takođe poslednje, četvrto mesto. Na Dunavskoj regati, koju su kod Ade Huje 18. avgusta organizovali *Galeb* i beogradski *Dunav* i na kojoj su učestvovali klubovi iz Beograda, Zemuna i Pančeva, lep uspeh je postigao zemunski klinker četverac koji je bio prvi. Dva *Galebova* četverca preklopne gradnje sa kormilarom učestvovala su 1. septembra te godine na regati veslačkog kluba *Drava* u Osijeku i tom prilikom srednjoškolci su bili treći, iza domaćina i *Neptuna*, a ispred *Vukovara*, dok su juniori bili prvi u konkurenciji istih protivnika. Treba istaći i da je 1935. godine jedan čamac *Galeba* uveličao proslavu smederevskog *Sartida*, na koju je otišao vodom, prevativši veslajući po 64 km u oba pravca, što je bio podvig vredan pažnje.

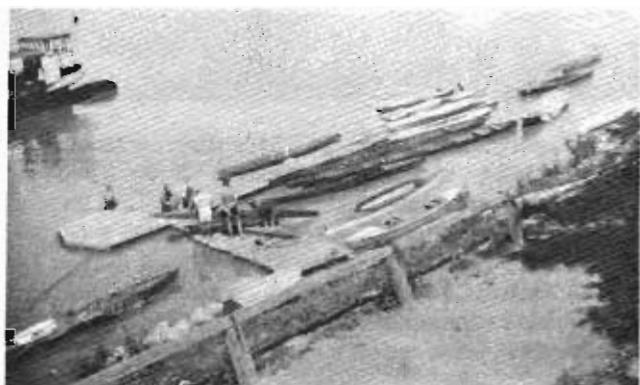
Jedan od najznačajnijih dogadaja za zemunski veslački sport u predratnom periodu bila je izgradnja novog klupskog doma. Gradsко načelstvo je na svojoj sednici od 12. septembra 1933. godine odobrilo lokaciju na kojoj će veslački klub *Galeb* podići svoj dom, istu onu na kojoj se i sadašnja klupska zgrada nalazi, a odmah potom prisupilo se i realizaciji ove zamisli. Treba odmah istaći da je *Galeb* tada bio u dosta teškim finansijskim prilikama, pa bi izgradnju doma bilo gođovo nemoguće sprovesti da nije bilo pomoći članova kluba. Tako je inženjer Marko Ninković besplatno napravio sve potrebne planove i to onakve kakvi su odgovarali raspoloživim finansijskim sredstvima, arhitekt Albert Špindl je poklonio nacrte za regulisanje malog parka veličine 40 m² uz dom, a Aleksandar Puljević je svakodnevno nadgledao radove iako je stanovaо u Beogradu. Uz to, mnogi članovi kluba dali su svoj novčani doprinos. Radove je izveo poznati zemunski preduzimač Jovan Blažić - Kireta, a kompletna zgrada je, posle dve dogradnje i prepravke, konačno završena 1935. godine. Usled malog prostora između obale i lesnog brega, hangar za čamce, koji je potpuno završen 1936. godine, smešten je u tunel koji je probijen u bregu i ozidan u dužini od 10 metara. Bio je to prvi hangar ove vrste u našoj zemlji, pa je razumljivo izazvao veliko interesovanje ne samo Zemunaca, već i stručnjaka - gradevinara sa raznih strana.



Radovi na izgradnji veslačkog doma 1935. godine



Dom VK Galeb



Ponton VK Galeb

Veslački klub *Galeb* je 1935. godine imao preko 40 aktivnih članova i uz seniorsku ekipu rade i ženska sekcija i podmladak. Klub u to vreme prisno saraduje sa zemunskim sokolskim društvom, jer je najveći deo članova *Galeba* istovremeno aktivan i u Sokolu. Zanimljivo je da je među članovima zemunskog kluba veliki broj oficira, naročito vazduhoplovnih, kao na primer Karlo Tišov, rođen u Vukovaru, koji je tamo veslao pre dolaska u Zemun, zatim Ivan Čurlica, Miha Klavora, Miodrag Blagojević zvan Brege po tipu aviona na kome je leteo i mnogi drugi. Takođe, među članovima kluba je i nekoliko konjičkih i mornaričkih oficira, među kojima se ističe Slavko Ivančević, posle rata profesor DIF - a. Novi klupski dom privukao je mnogobrojne omladince u redove *Galeba*, a kako je uz dom, na mestu današnjeg kajak kluba, uređeno i teniško igralište, u klupskim prostorima se dnevno okuplja prosečno po 50 osoba, pa tako veslački klub postaje jedno od najpopularnijih, najmasovnijih i najatraktivnijih sportskih društava u gradu.

Na velikoj veslačkoj regati na Savi 5. aprila 1936. godine, održanoj povodom zajedničkog otvaranja sezone u Beogradu, učestvovali su i čamci veslačkog kluba *Galeb*, koje su po završenoj priredbi dva beogradska osmerca otpратila do Zemuna "u znak revanša što su ovi došli da učestvuju u reviji", kako izveštava "Vreme". Zemunski veslači učestvovali su te godine na još nekoliko većih takmičenja. Na regati u Smederevu pojavio se četverac sa kormilarom preklopne gradnje koji je bio treći u konkurenciji pet čamaca, s tim što su dva odustala pošto su se za vreme trke napunila vodom. Veliki uspeh postigao je *Galebov* srednjoškolski četverac sa kormilarom koji je na državnom prvenstvu u Beogradu bio drugi (Zemunci su na stazi zapravo osvojili treće mesto među pet čamaca, ali je pobednik Bob naknadno diskvalifikovan pošto je u svom sastavu imao i veslače starije od 18 godina). Ostali čamci *Galeba* na ovom prvenstvu nisu nastupili. Na takmičenju povodom završetka sezone, septembra meseca na Savi kod Čukarice, na kome su učestvovali klubovi iz Beograda, Zemuna i Smedereva, u kategoriji dvojca s kormilarom (jol d' mer) čamac *Galeba* bio je poslednji, treći, a četverac preklopne gradnje sa kormilarom drugi iza prvog *Bobovog* čamca, a ispred druge posade tog kluba. Te godine, inače, Zemunci nisu nastupili na prvenstvu Podunavlja u Zagrebu.



*Galebov četverac s kormilarom
1937. godine*



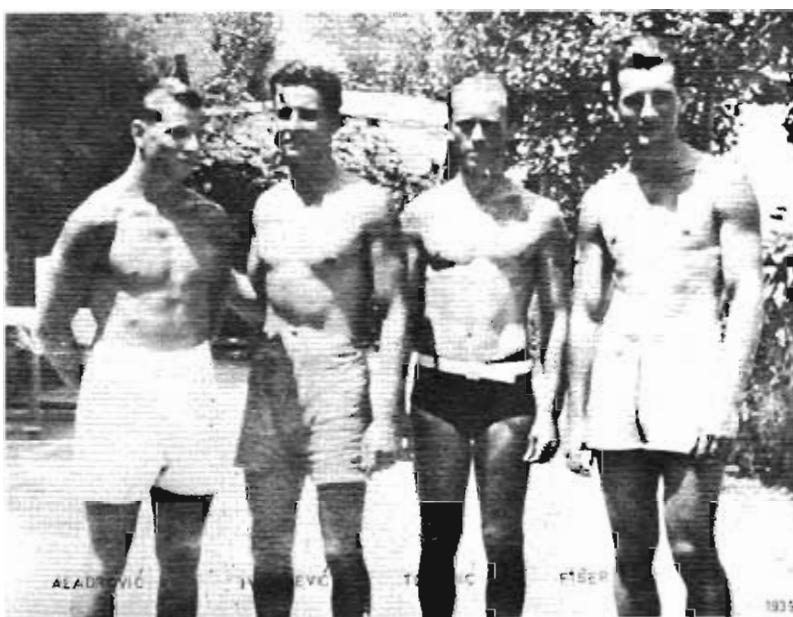
Jol d'mer Galeba 1937. godine

Prvenstvo Podunavlja za 1937. godinu održano je u Smederevu i donelo je *Galebu* veliki uspeh, pošto su mu se obe posade odlično plasirale. Četverac sa kormilarom slobodne gradnje za juniore bio je tada drugi, iza novosadskog *Danubijusa*, u konkurenciji šest ekipa, dok je seniorski dvojac sa kormilarom (jol d' mer) u sastavu Petar Petrović, Slavko Ivančević i kormilar Đorđe Obrštarević, osvojio prvo mesto u konkurenciji pet čamaca. Na međunarodnoj regati u Beogradu, međutim, ova dva čamca prošla su mnogo slabije zauzevši poslednja, treća mesta u svojim kategorijama. Na prvenstvu Beograda, u konkurenciji klubova iz Beograda, Zemuna, Pančeva i Smedereva, dvojac sa kormilarom (jol d' mer) bio je drugi od tri učesnika, juniorski četverac sa kormilarom slobodne gradnje poslednji, treći, a posada osmerca, koja je veslala u pozajmljenom čamcu, poražena je u trci sa jedinim konkurentom, ekipom *Boba*, ali tek u finišu, posle velike borbe. Te godine *Galeb* je poslao i posadu četverca sa kormilarom u Šibenik, na državno prvenstvo, gde Zemunci u vrlo uzbudljivoj trci vode prvih 500 m, da bi na kraju bili četvrti, iza splitskog *Jadrana*, domaće *Krke* i *Beograda*, a ispred smederevskog *Sartida* i *Gusara* iz Zagreba.

Najznačajniji nastupi veslača *Galeba* 1938. godine bili su na prvenstvu Podunavlja u Novom Sadu i na državnom šampionatu u Smederevu. U Novom Sadu četverac sa kormilarom slobodne gradnje za juniore bio je poslednji, četvrti, isti taj čamac sa seniorskom posadom treći od četiri učesnika, a četverac preklopne gradnje u kategoriji srednjoškolaca poslednji, peti u trci u kojoj je prikazana najuzbudljivija i najneizvesnija borba. Na državnom prvenstvu juniorski osmerac, veslajući u tudem čamcu, bio je peti, poslednji, ali se veoma dobro borio, dok je posada u dvojcu sa kormilarom (jol d' mer) izgubila trku za samo pola metra od jedinog rivala, čamca *Beograda*. Te godine zemunski veslački klub je, inače, skromno obeležio prvu deceniju rada. Klub tada ima ukupno 126 članova, od kojih su njih 21 aktivni veslači, a plovni park je isti kao i tri godine ranije. Veslači *Galeba* u to vreme već su "dosta opasan konkurent naročito beogradskim klubovima", kako je konstantovano u jednom članku iz te godine.



Galebov četverac s kormilarom 1938. godine: Nemčanin, Celer, I. Aladrović, Fišer i P. Aladrović



Galebov četverac 1939. godine: I. Aladrović, Ivančević, Totović i Fišer

Juniorski četverac sa kormilarom slobodne gradnje *Galeba* postigao je lep uspeh 1939. godine na prvenstvu Beograda osvojivši prvo mesto. Na državnom prvenstvu 12. i 13. avgusta u Beogradu, međutim, Zemunci se nisu proslavili. Tada je četverac sa kormilarom preklopne gradnje za juniore bio ubedljivo poslednji od tri čamca, iza sušačkog *Jadrana* i drugoplasiranog *Boba*, koji ga je ostavio punih 100 m, dok je juniorski četverac sa kormilarom slobodne gradnje odustao 400 m pred ciljem osvojivši tako peto mesto. I seniorski četverci u istim disciplinama nisu bolje prošli, jer su zauzeli poslednja mesta, četvrto odnosno šesto. Na drugim velikim takmičenjima te godine, prvenstvu Dunavske zone u Novom Sadu, internacionalnom prvenstvu Beograda i prvenstvu Podunavlja u Zagrebu, zemunski veslači nisu učestvovali.

Na prvom prvenstvu novoosnovanog Srpskog veslačkog saveza 1940. godine učestvovale su samo mlađe kategorije kluba od kojih su oba juniorska četverca bila poslednja, treća u svojim konkurenčijama, dok je četverac sa kormilarom preklopne gradnje za podmladak bio drugi, iza beogradskog *Boba*, a ispred *Danubiusa* iz Novog Sada. I na prvenstvu Podunavlja u Beogradu, koje je te godine bilo međunarodno pošto su na njemu nastupili i mađarski veslači, *Galeb* je učestvovao samo sa mlađim kategorijama, ali sa znatno boljim rezultatima. Četverac podmlatka bio je drugi od pet čamaca, iza pobednika *Boba*, četverac početnika je bio prvi ispred tri čamca *Beograda* i tri čamca *Boba*, a dvojac sa kormilarom (jol d' mer) takođe je bio prvi ispred posada *Boba* i *Beograda*. Veoma dobre plasmane zemunski veslači su postigli i na prvenstvu Beograda, na kome su osim domaćih klubova učestvovali i Novosadani. Zemunci su tada osvojili tri prva mesta i to u kategorijama četverca sa kormilarom slobodne gradnje za juniore (u konkurenciji četiri čamca), četvercu sa kormilarom preklopne gradnje za juniore (u konkurenciji četiri čamca) i za početnike (u konkurenciji dva čamca). Seniorski četverac sa kormilarom preklopne gradnje bio je tada poslednji, četvrti, ali mu je naknadno priznato treće mesto, pošto je pobednički čamac *Danubiusa* diskvalifikovan, a osmerac koji je veslao u pozajmljenom čamcu bio je takođe poslednji, iza ekipa *Boba* i *Beograda*. U ekipnoj konkurenciji *Galeb* je takođe zabeležio veliki uspeh osvajanjem drugog mesta, sa samo



Galebovi veslači u Dubrovniku 1940. godine: Đurek, Nikolić, Vlajkov, Kurepa, B. Abafi i E. Celer

pola poena manje od pobednika *Boba*. Najzad, 1940. godine veslači *Galeba* su se takmičili i na državnom prvenstvu u Dubrovniku, gde je posada juniorskog četverca sa kormilarom u sastavu Zvonko Beladi, Branko Abafi, Vladimir Đurek, Đorđe Nikolić i kormilar Eduard Celer zauzela odlično treće mesto. Osim njih, u zemunskom klubu te godine je još tridesetak odličnih veslača među kojima se ističu Đorđe Totović, Rudolf Fišer, Hinko i Oto Celer, Slavko Ivančević, Miša i Pavle Aladrović, Nikola i Đorđe Obrštarević, Smiljan Nemčanin, Bogdan i Branko Kurepa, Aleksandar Vlajkov, Janko Abafi, Aleksandar Horvat, Sava Nikolić, Dušan i Ratko Stefanović, Svetozar Atanacković i još neki. Više Zemunaca ističe se svojim radom u Srpskom veslačkom savezu gde su funkcioniери, posebno Živko Burmaz, Ivan Brandajs i inženjer Drago Radovanović - Šjor.



Momenti sa jedne priredbe Galeba



Grupa zemunskih sokola obučava se u čamcu za narodno veslanje 1938. godine

Na godišnjoj skupštini kluba održanoj početkom 1940. godine u "Centralu" za predsednika je ponovo izabran dr Sava Stojaković, a ostali članovi uprave bili su Ivan Brandajs (sekretar), major Ivan Ćurlica i student Branko Kurepa (vode ekipе), dr Luka Petošević, dr Voja Popović, Ivan Regulić i industrijalac inženjer Jovan Petrović koji je naredne godine izabran za predsednika. U martu 1941. godine veslački klub *Galeb* imao je ukupno 107 članova i četiri čamca, od kojih tri sposobna za takmičenje. Te godine zemunski veslači nisu imali ni jedan nastup, jer je 6. aprila izbio rat koji je privremeno prekinuo rad kluba.

Posle kratkotrajnog prekida, veslački sport u Zemunu je obnovljen 1942. godine, kada je *Galeb* nastavio rad pod predsedništvom našeg istaknutog književnika Gustava Krkleca, koji je tada ovde službovao. Dolaskom u Zemun Ivana Dubravca, dotadašnjeg člana zagrebačkog Gusara i Krčanina Tome Grege formira se veoma jaka takmičarska ekipa koja odnosi više značajnih pobeda u periodu od 1942. do 1944. godine. Jedna od najznačajnijih bila je ona u Vukovaru, na prvenstvu NDH za 1943. godinu, kada je omladinski četverac s kormilarom u sastavu Pavle Paušak, Janko Abafi, Wolfgang Lotčpajh, Toma Grego i kormilar Miloš Lepšanović, osvojio prvo mesto. U to vreme formiran je i prvi ženski četverac u istoriji kluba koga čine Vlasta Dreger, Nena Šlothauser, Zlata Barac, Nada Bajić i kormilar Kira Čemerzin - Brandajs.



Galebovi veslači iznose čamac na vodu pred jedno takmičenje 1941. godine



Galebov seniorški četverac s kormilarom u Vukovaru 1943. godine: Đurek, Atanacković, Totorić, Dubravac i Obrtarac



Galebov ženski četverac s kormilarom 1943. godine: Dreger, Šlothauser, Čemerzin, Barac i Bajić



Galebov omladinski četverac s kormilarom u Vukovaru 1943. godine: Lotčpajh, Grego, M. Lepšanović, Paušak i J. Abafi

Za vreme rata oko *Galeba* su se okupljali mnogi napredni mladi ljudi i to ne samo zbog sporta, već i zbog patriotskog i revolucionarnog delovanja. Stoga nije ni čudo što je veliki broj članova kluba otiašao u narodnooslobodilačku borbu, a sedamnaestoro ih je tamo i poginulo: braća Branko i Janko Abafi, Branko Kurepa, Zlatko Beladi, Đorđe Nikolić, Siniša Bogner, Nikola Vasić, Milivoje Ćirić, Aleksandar - Šaca Đukić, Branko Jelić, Slobodan Jovanović, major Miho Klavora, major Vladimir Jovićić, Dušan Milojević, sestre Burne i dr Olga Popović - Dedić. Još prilikom bombardovanja Beograda, aprila 1941. godine, poginuli su Ferdo Gradišnik i dr Dušan Zeković, a kao žrtve fašizma tokom okupacije život su izgubili i Jevreji Milan Band, Albert Špindl, dr Kurt Levi, Aleksandar i Adolf Šer, Jakob Hercl, dr Franjo Šosberger, Vlasta Dreger i još neki. Sećanja na sve njih i danas su prisutna među starijim članovima kluba.

Odmah po oslobođenju Zemuna, obnovljen je i veslački sport u gradu. Za razliku od predratnog perioda, kada su rezultati koje zemunski veslači postižu dosta slabi, sada se veoma brzo formira kvalitet, pa počinju i da se osvajaju titule prvaka Beograda, Srbije i Jugoslavije, prva mesta na raznim domaćim i međunarodnim regatama i postižu i drugi uspesi.

Veslački klub je obnovio rad 1945. godine u okviru sportskog društva *Maksim Divnić*, da bi već iste godine uzeo novo ime - *Sremac*, kao i centralno društvo. Ubrzo potom, u jesen 1946. godine, društvo i klub još jednom menjaju ime i sada se zovu *Jedinstvo*. Posle raspada sportskog društva *Jedinstvo*, veslački klub se osamostaljuje i prešavlja pod patronat fabrike "Ikarus", od 1949. godine nosi to ime. Klupska boja veslača *Jedinstva* bila je narančasta, što su kasnije zadržali i takmičari "Ikarusa".

Mnogi predratni članovi *Galeba* odmah su se uključili u rad obnovljenog veslačkog kluba, ali veoma aktivni su i mnogi koji pre rata nisu bili članovi društva. U prvi desetak godina delovanja kluba, veoma značajnu ulogu u njegovom radu odigrali su predsednici Zdravko Oljača, Svetozar Stevin, Josip Šener, Mita Vasović, Ivan Dubravec, Siniša Košutić i Ivan Sert, kao i Živko Burmaz, dugogodišnji predsednik tehničke komisije, zatim Ivan Brandajs, Ivan Jelenić, Miloš Lepšanović, Zvonko Vujanović, Radovan Devrnja, Uliks Jurković, Zvonko Grus i mnogi drugi vredni sportski pregaoci.



Momenat sa svečane sednice povodom 50 godina rada kluba. Na snimku je i pet bivših predsednika: Mita Vasović, Siniša Košutić, Laza Popov, Zdravko Oljača i Jerko Barbić.



Josip Šener

Veslački klub je u prvi nekoliko posleratnih godina znatno poboljšao svoj plovni park. Već 1947. godine od FIS - a je dobijen jedan osmerac slobodne gradnje, prvi u istoriji kluba, 1950. godine jedan skif preklopne građnje, takođe prvi od kad klub postoji, a 1952. godine i jedan gig četverac. Od veslačkog saveza Srbije takođe su 1953. godine dobijena dva skifa, od kojih jedan slobodne gradnje. Kako se i dalje osećala potreba za novim čamcima, naročito onim lakim, čuvar klupskog doma Julius Beljan, koji je i odličan graditelj čamaca, pruža veliku pomoć svojim umećem. I majstori Svoboda i Žula izgradili su 1956. godine jedan odličan osmerac preklopne gradnje. Treba reći i da je ranih pedesetih godina klub posedovao veliki školski čamac na dvanaest vesala, popularno nazvan "galija", koji je bio u to vreme prava atrakcija na Dunavu. Ovaj i još jedan takav čamac, kojeg je kupio DIF, izradila je grupa radnika "Ikarusa" pod rukovodstvom člana kluba Ive Jelenića.

Stari klupski dom, već prilično dotraja i neuslovan, srušen je u velikoj radnoj akciji članova kluba 1949. godine, da bi se na njegovom mestu izgradio nov, sadašnji. Pomoć za zidanje nove zgrade dali su Savezi sportova Beograda i Srbije, Savez sindikata Srbije, Gradski narodni odbor Zemuna i preduzeće "Ikarus", ali najviše sami članovi kluba svojim požrtvovanim radom. Oni su dali više od 65.000 dobrovoljnih radnih časova, a udarničkim radom posebno su se isticali Pavle Paušak, Živko Burmaz, Vasilije Nikolić, Radovan Devrnja, Ivan Jelenić, Vlatko Reder, Milan Čučak i Zvonko Vučanović, ali i mnogi drugi članovi kluba, svrstanu u brigadu "Branko Kurepa". Danas gotovo neverovatno zvuči da su pojedinci dali i preko 2.000 dobrovoljnih radnih sati na izgradnji doma! Dom je posle višegodišnje etapne izgradnje konačno završen 1955. godine, mada je već u jesen 1951. godine svečano otvoren. Prilikom izgradnje novog klupskog doma izvršeni su i određeni nužni radovi na saniranju hangara, koji je tom prilikom i produžen za oko 10 m.



Radna akcija na izgradnji novog doma



Današnji izgled veslačkog doma



Momenti sa svečanog otvaranja novog veslačkog doma

Sve veći broj čamaca i nova zgrada klupskog doma privlače mnoge nove članove, pa "Ikarus" već 1950. godine ima 77 aktivnih takmičara, tako da je po masovnosti treći u zemlji, iza zagrebačkih klubova *Mladosti* i *Save* i sa istim brojem aktivnih veslača kao i beogradска *Crvena zvezda*. Pet godina kasnije zemunski veslački klub ima 76 aktivnih članova od kojih su osam žene. Od 1953. godine veslačka sekacija pod patronatom Ikarusa postoji i u *DTV Partizan - Matica*, kome je veslački klub ustupio jedan čamac.

Kvantitet je rodio kvalitet, pa se zemunski veslači vrlo brzo uvršćuju među najbolje u Srbiji, a povremeno igraju značajnu ulogu i na državnim prvenstvima. Već 1946. godine veslački klub *Sremac* zabeležio je prve značajnije posleratne uspehe zemunskog veslanja: četverac sa kormilarom za novake u sastavu Paušak, Reder, Nikolić, Grego i kormilar Zajcev osvaja prvenstvo Beograda, seniorska jola dvojka (jol d' mer) u sastavu Vlajkov, Dubravec i kormilar M. Lepšanović postaje prvak Srbije, a omladinski četverac sa kormilarom koga čine Zajcev, Žunić, Dubravčić, Grego i kormilar M. Lepšanović zauzima drugo mesto na prvenstvu Srbije.

Prvenstvo Beograda za 1947. godinu, održano na Savi, kod Ade Ciganlike, donelo je pravi trijumf veslačima *Jedinstva* koji u ekipnoj konkurenciji ubedljivo pohedjuju, ispred *Crvene zvezde* i *Grafičara*, a uz to osvajaju i pet prvih mesta u pojedinih trkama. U četvercu slobodne gradnje sa kormilarom Zemunci su pobedili u sve tri konkurenkcije i to seniori u sastavu Pavle Paušak, Toma Grego, Aleksandar Vlajkov, Ivan Dubravec i kormilar Miloš Lepšanović, juniori u sastavu Mirko Dubravčić, Rajko Gavrić, Vasilije Nikolić, Vlatko Reder i kormilar Miloš

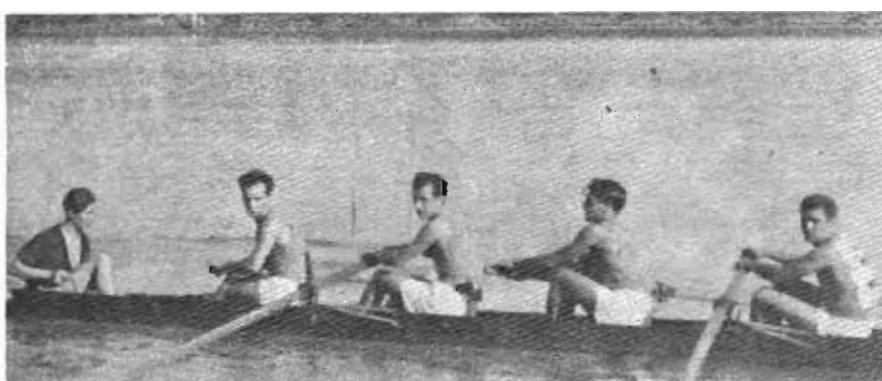
Lepšanović i žene u sastavu Olivera Maksimović, Nada Vujić, Gordana Jojić, Tonica Albaneže i kormilar Ivan Dubravec, s tim što je ova posada bila jedina prijavljena u svojoj konkurenciji, tako da je osvojila titulu bez borbe. Rajko Gavrić, Aleksandar Vlajkov i kormilar Vladimir Zajcev pobedili su u konkurenciji dvojca sa kormilarom, a najveći uspeh zabeležio je sjajnom pobedom osmerac u sastavu Pavle Paušak, Toma Grego, Mirko Dubravčić, Vlatko Reder, Vasilije Nikolić, Rajko Gavrić, Aleksandar Vlajkov, Ivan Dubravec i kormilar Miloš Lepšanović. Posle ovog prvenstva, dva zemunska čamca, četverac sa kormilarom i osmerac, branili su boje Beograda na prvom



Seniorski osmerac Jedinstva 1947. godine: M. Lepšanović, Dubravec, Vlajkov, Gavrić, Nikolić, Reder, Dubravčić, Grego i Paušak



Ženski četverac Jedinstva 1947. godine: Maksimović, Bajić, Albaneže i Jojić



Juniorski četverac sa kormilarom Jedinstva 1947. godine: Zajcev, Grego, Nikolić, Reder i Paušak

posleratnom dvomeču sa reprezentacijom Zagreba. U Smederevu, na tromeču između domaćih, beogradskih i pančevačkih veslača, dve posade *Jedinstva* osvojile su prva mesta i to seniori i žene u četvercu sa kormilarom. Ženski četverac sa kormilarom koga čine Olivera Maksimović, Nada Vujić, Gordana Jojić, Tonica Albaneže i kormilar Miloš Lepšanović pobedio je i na prvenstvu Srbije održanom u Novom Sadu, na kome je učestvovalo još šest zemunskih čamaca. Najzad, na prvenstvu države te godine seniorski osmerac *Jedinstva* osvojio je treće mesto u konkurenciji prvog razreda, a ekipno u prvom razredu Zemunci su bili peti.

I 1948. godine zemunski veslači su uspešni na prvenstvu Beograda. Juniorski osmerac u sastavu Simić, Rup, Svoboda, Ignjatović, Ramini, Ćuperlević, Filipović, Čurlica i kormilar M. Lepšanović zauzeo je prvo, a juniorski četverac sa kormilarom u sastavu Muzer, Svoboda, Fišović, Čurlica i kormilar M. Lepšanović drugo mesto, dok je u ekipnom plošmanu *Jedinstvo* bilo drugo, iza *Crvene zvezde*. Juniorski osmerac je trijumfovao i na prvenstvu Srbije te godine, dok je ekipno *Jedinstvo* opet bilo drugo, iza *Crvene zvezde*. Veslači iz Zemuna učestvovali su 1948. godine i na državnom prvenstvu, gde je osmerac u sastavu Pavle Paušak, Vlatko Reder, Anton i Danijel Jurjevac, Vasilije Nikolić, Jovan Volarević, Aleksandar Vlajkov, Toma Grego i kormilar Miloš Lepšanović osvojio drugo mesto u konkurenciji prvog razreda, dok je *Jedinstvo* ekipno bilo šesto od deset timova u istoj konkurenciji. Najzad, juna 1948. godine je četverac sa kormilarom bio drugi, a juniorski osmerac treći na međunarodnoj regati u Beogradu.

Veslački klub *Ikarus*, kako se tada zove, pokazao se 1949. godine kao odličan organizator prvog sindikalnog državnog prvenstva, na kome je učestvovalo više od 350 takmičara iz 18 klubova. Kao novost u našoj zemlji prvi, ali i poslednji put uvedene su "pokretnе tribine", zapravo specijalni voz koji je pratio svaku trku od starta do cilja i u kome je bila smeštena radiostanica kojom su gledaoci na cilju obaveštavani o toku trke. Ovakav način praćenja takmičenja u svetu je bio pre toga primjenjen samo na jednoj regati u Belgiji, a kod nas nikada. Na ovom prvenstvu zemunski veslači su postigli i lep takmičarski uspeh, pošto su juniori zauzeli prvo mesto u ekipnoj konkurenciji, dok je najbolja seniorska ekipa bio riječki *Jadran*. Te godine takmičari *Ikarusa* beleže i druge zapažene rezultate. Tako je četverac sa kormilarom u sastavu Draško Simić, Kosta Ćuperlević, Peđa Vujičić, Nenad Čurlica i kormilar Jovan Milovanović na prvenstvu Srbije u Novom Sadu bio prvi u konkurenciji seniora, dok je na Bledu, na prvenstvu države, bio drugi među juniorskim posadama. I sjajni skifista Miroslav Paripović pobedio je na republičkom prvenstvu u daljinskom veslanju u konkurenciji podmlatka.



Slavni osmerac *Ikarusa* koji je pobedio u Beču 1950. godine: Ignjatović, Reder, Čurčić, Grego, Jurjevac, Volarević, Nikolić, Dubravec i M. Lepšanović

Miroslav Paripović



Svoje prve državne prvake zemunsko veslanje dobilo je 1950. godine, kada su u skifu trijumfovali Tonica Albaneže u konkurenciji seniorki i Miroslav Paripović u konkurenciji juniora. Ovi sjajni takmičari osvojili su iste godine i prvenstva Beograda i Srbije u svojim kategorijama. Te godine zabeležen je i prvi nastup u inostranstvu i prvi međunarodni uspeh zemunskih veslača jer je jedan izuzetno dobar osmerac, koga čine Milorad Ignjatović, Vlatko Reder, Miodrag Čurčić, Toma Grego, Vasilije Nikolić, Anton Jurjevac, Jovan Volarević, Ivan Dubravec i kormilar Miloš Lepšanović, osvojio prvo mjesto na čuvenoj, 62. po redu međunarodnoj regati u Beču, održanoj 1. i 2. jula. U senci ovih izvanrednih rezultata ostali su mnogi drugi uspesi zemunskih veslača postignutih te 1950. godine koja se, bez preterivanja, može nazvati najplodnijom sezonom u istoriji veslanja u Zemunu. Na prvenstvu

Beograda *Ikarusov* osmerac osvojio je prvo mesto, a na tromeču u Smederevu ponovo je bio prvi, pobedivši još jednom odličnu posadu *Crvene zvezde*. Taj čamac je na velikoj međunarodnoj regati na Bledu bio drugi, a branio je i boje Beograda na dvomeču sa Zagrebom, ali je tada bio tek treći, iza *Crvene zvezde* i zagrebačke *Mladosti*, što je bilo veliko iznenađenje. Na otvorenom prvenstvu Vojvodine u Novom Sadu zemunski veslači su bili najbolji u juniorskem skifu (Paripović) i četvercu sa kormilarom za početnike. Najzad, na prvenstvu Srbije, Ikarus je zauzeo drugo mesto u ekipnoj konkurenciji, iza *Crvene zvezde*, a osim pobjeda u skifu za juniore i žene, na tom takmičenju prvo mesto je osvojio i četverac sa kormilarom za žene u sastavu Maksimović, Vujić, Jojić, Albaneže i kormilar Miloš Lepšanović.

Miroslav Paripović je u skifu za juniore 1951. godine ponovio prošlogodišnje uspehe, suvereno pobedujući na prvenstvima Beograda, Srbije i Jugoslavije, kao i na svim regatama na kojima je veslao. *Ikarus* je imao te godine opet i sjajan osmerac, koji je pobedio na prvenstvu Beograda, ali kasnije rede pobeduje jer je posadu napustio odličan veslač Laštavica. Po njegovom odlasku, sastav tog osmerca bio je: Simić, Car, Filipović, Oluić, Dukovac, Grego, A. Jurjevac, Volarević i kormilar Zajcev. U skifu za seniore dobre rezultate postiže i Danijel Jurjevac, koji između ostalog pobeđuje na tromeču Smederevo - Beograd - Pančevo, a na regati na Bledu juniorski četverac sa kormilarom je zauzeo drugo mesto. Treba reći da je ove godine izvanredna ženska ekipa zemunskog kluba, koja je spadala među najbolje u državi, praktično rasturenja jer su veslačice, iz raznih razloga, uglavnom prestale da treniraju. Od tada, na žalost, za žensko veslanje u Zemunu gotovo da i ne postoji bilo kakav interes.



Ikarusov omladinski četverac s kormilarom 1952. godine. Stoe: Ebl, Vejin, Lužajić i Egi. Čući kormilar Tomićić

Ikarusov omladinski osmerac 1952. godine: Radovanović, Lapić, Švuger, Šarić, Dutina, Apro, Nikolić, Banović i Tomićić



Još jednom, poslednji put, *Ikarus* je zemunskom veslanju doneo titulu ekipnog prvaka Beograda 1952. godine. Posle toga to veslačima iz Zemuna nikada više nije pošlo za rukom, jer je od te godine počela rad i sekcija Partizana, koja ubrzo, zajedno sa Crvenom zvezdom, preuzima primat u ovom sportu ne samo u Beogradu već često i u Srbiji. Te godine, međutim, Zemunci su veoma jaki pa trijumfuju i na ekipnom prvenstvu Srbije za juniore, uz još tri titule na ovom takmičenju i to u skifu (Paripović), četvercu sa kormilarom (Ebl, Vejin, Lužajić, Egi i kormilar Tomićić) i osmercu (Radovanović, Lapić, Švuger, Šarić, Dutina, Apro, Nikolić, Banović i kormilar Tomićić). Na državnom prvenstvu Paripović je treći put za redom osvojio titulu šampiona u skifu za juniore, uvrštivši se tako među najbolje zemunske veslače svih vremena. Naredne godine prešao je u seniorsku konkurenciju, a kako klub ne uspeva da mu obezbedi odgovarajući čamac, više ne ostvaruje rezultate koji se od njega očekuju, pa uskoro i napušta veslanje. Bila je to prava šteta jer je Paripović bio možda i najveći talenat koji se u ovom sportu ikada pojavio u Zemunu.

U Ikarusu se i inače tih godina slabije radi, najviše baš zbog nedostatka elementarnih uslova koji opet proizilaze iz sve teže materijalne situacije u klubu. Fabrika čije ime klub nosi sve škrpite pomaže svoje veslače, pa oni čak i na državnim prvenstvima i međunarodnim regatama nastupaju u starim i pocepanim dresovima, pošto klub ni za to nema para. Pišući o teškoj finansijskoj situaciji zemunskog veslačkog kluba, jedan beogradski sportski list ističe da zbog tih neuglednih dresova veslači *Ikarusa* od sramote često odbijaju učešće u svečanom defileu na takmičenjima. Još gore je što klub nema sredstava za obnovu plovнog parka i, naročito, za nabavku lakih čamaca, pa odlični juniori, koji se tu mukotrpno odgajaju, posle stasanavanja u seniorsku kategoriju, najčešće napuštaju veslanje ili odlaze u druge ekipe. Uprkos svemu, oni koji ostaju verni zemunskom klubu i dalje marljivo rade pod gotovo nemogućim uslovima, mada se to ipak odražava na rezultate.

Jedna od najmršavijih po uspesima bila je 1953. godina, kada od značajnih rezultata treba pomenući samo

treća mesta na prvenstvu države koja su osvojili skifista - junior Đorđe Mitrović i juniorski osmerac. U ovaj osmerac, međutim, mnogo je ulagano, pa je njegovo treće mesto ocenjeno kao pravi debakl, zbog čega je i trener Jaroslav Laštvica preuzimajući, na sebe deo krivice, napustio klub. Kasnije je ovaj vrsni stručnjak jedno vreme bio i savezni kapiten. Po njegovom odlasku, jedini trener ostaje inženjer Toma Grego, koji je do 1951. godine bio i sam vrlo uspešan veslač, ali je i tada vodio ekipu kao trener. Ovaj Krčanin iz Omišlja, koji je član zemunskog veslačkog kluba postao još 1942. godine, po završetku aktivne veslačke karijere potpuno se posvetio trenerskom pozivu, pa vodi takmičarsku ekipu, uz veću ili manju povremenu pomoć drugih trenera sve do današnjeg dana. Zato nije preterano reći da su gotovo svi posleratni uspesi zemunskog veslanja vezani za ime Tome Grege, koji je u njima učestvovao bilo kao takmičar, bilo kao trener. Jedini period u kome Grego nije vodio klub bio je delimično 1954. i 1955. godine, kada se nalazio na odsluženju vojnog roka u Puli, gde sa uspehom trenira tamošnje veslače *Istre*. U to vreme, veslač *Ikarusa* vodio je dosta uspešno Josip Tomičić - Beliša.

Tokom 1954. godine veslači *Ikarusa* beleže četiri vrlo značajna sportska rezultata: juniorski četverac bez kormilara u sastavu Tomislav Goranić, Vladimir Egi, Franja Ebl i Milorad Radovanović osvojio je drugo mesto na državnom prvenstvu i prvo na prvenstvu Srbije, a i ekipno, juniori su prvaci republike, dok juniorski četverac sa kormilarom u sastavu Milivoje Miličević, Vladimir Nenić, Franja Ebl, Vladimir Egi i kormilar Jovan Fafandel osvaja prvo mesto na elitnoj međunarodnoj regati na Bledu. Naredne, 1955. godine, najznačajnije rezultate postiže juniorski četverac sa kormilarom koji posle pobeda na prvenstvima Beograda i Srbije i na dvomeću Beograd - Zagreb, osvaja i prvenstvo države. Taj sjajni uspeh postigli su Milorad Radovanović, Mirkо Vejin, Petar Lužajić, Dušan Banović i kormilar Josip Tomičić, mada su u ovom čamcu povremeno nastupali i drugi veslači, po potrebi, kao na primer Rastko Gligorović i Milan Babić. Već naredne, 1956. godine ni ovaj, a ni drugi čamci veslačkog kluba *Ikarus* ne beleže značajnije rezultate.



Toma Grego



Četverac s kormilarom *Ikarusa*, državni prvak 1954. godine: kormilar i trener Tomičić, Banović, Vejin, Lužajić i Radovanović

Zemunski veslački klub sve manje je vezan za fabriku čije ime nosi pa se veslači 1957. godine odriču njenog, tada već simboličnog patronata i pristupaju novoosnovanom sportskom društvu *Mladost*, pod čijim imenom nastupaju narednih 15 godina. Time je okrenuta jedna nova, plodna stranica u istoriji veslačkog sporta u Zemunu. Sportsko društvo koje je na početku svoga rada i uživa podršku opštine, znatno je ojačalo svoj veslački klub, naročito u pogledu plovнog parka. Već 1958. godine kupljen je jedan četverac slobodne gradnje, a 1960. godine četverac slobodne gradnje bez kormilara. Oba ova čamca bila su izrađena u radionici Veslačkog saveza Srbije u Pančevu i bili su dosta kvalitetni. Skupština opštine Zemun kupila je klubu 1965. godine jedan osmerac slobodne gradnje, a 1967. godine klub kupuje dva polovna čamca slobodne gradnje i to jedan dvojac bez kormilara i jedan skif. Velika pažnja počinje da se poklanja masovnosti, pa je oformljena Škola veslanja, a 1959. godine su izrađena prva četiri čamca za narodno veslanje i obuku, po nacrtu profesora DIF - a Slavka Ivaničevića, inače predračnog veslača u Zemunu. Škola veslanja je već 1960. godine imala 240 polaznika, a vodili su je najpre nastavnik fiskultute Asim Burina, a kasnije Milan Babić. Kada je Klub omladine Pete mesne zajednice osnovao svoju sekciju za veslanje, *Mladost* ju je uzela pod svoje okrilje i poklonila jednu šiklu za obuku članova.

Posle 1957. godine u veslačkom klubu naglo su oživele aktivnosti, broj članova se znatno povećao, equipe učestvuju na gotovo svim prvenstvima i drugim takmičenjima u zemlji, a vredni sportski radnici u klubu organizuju i tradicionalnu veslačku regatu povodom Dana mladosti, koja je povremeno i međunarodna.

Na čelu kluba i dalje se nalaze vredni sportski entuzijasti kao što su predsednici Josip Šprajcer - Lika, Siniša Košutić, Laza Popov i dr Anton Rišavi, zatim Tonica Albanež, Mirjana Koželj, Radovan Devrnja, Josip Šenner, Miloš i Dragutin Lepšanović, Ivan Brandajs, Vasilije Nikolić, Vlatko Reder, Josip Tomičić, Milenko Milovanović, Marko Čabrić, Bogoljub Podgornik, Milan Čorak, Feodor Parač, dr Aleksandar Radović, Nikola Savičević, Franja Bak i drugi. Istovremeno, više zemunskih veslačkih radnika zauzima i značajne funkcije u raznim forumima u ovom sportu. Radovan Devrnja - Gaga bio je predsednik Veslačkog saveza Srbije i član predsedništva Veslačkog saveza Jugoslavije, a kao međunarodni arbitar sudio je na dve Olimpijade i desetak svetskih i evropskih prvenstava. Živko Burmaz je takođe bio istaknuti funkcioner veslačkih saveza Srbije i Jugoslavije, a od 1957. godine, kada je stekao zvanje internacionalnog sudije, arbitrirao je na svim većim takmičenjima u zemlji i inostranstvu sve do 1975. godine kada je umro u 62. godini života. U njegovu čast Veslački savez Srbije je odlučio da se od 1976. godine trka osmeraca za republičko prvenstvo vesla kao Memorijal Žike Burmaza. Najzad, Ivan Brandajs, takođe naš istaknuti sudija, bio je dugogodišnji sekretar Veslačkog odbora pri Savezu sportova Beograda, a obavljao je i neke druge važne funkcije u ovom sportu.



Zemunski četverac s kormilarom koji je branio boje Beograda na dvomeću sa Zagrebom 1958. godine. Stoj: Gligorović, Vejin, Lužajić i Babić. Čući kormilar Fafandel



Osmjerac Mladosti 1957. godine: Radovanović, Babić, Lužajić, Ignjatović, Gligorović, Vejin, Nikolić, Janković i Dutina

Zemunski veslači pod novim imenom već 1957. godine beleže čitav niz značajnih rezultata. Najbolja posada te godine bio je osmerac u sastavu Živorad Dutina, Milorad Janković, Vasilije Nikolić, Anton Drešer, Rastko Gligorović, Miroslav Paripović, Petar Lužajić, Milan Babić i kormilar Josip Fafandel, mada su po potrebi u njemu nastupali i Milorad Ignjatović i Mirko Vejin. Taj čamac je na prvenstvu Srbije pobedio u konkurenciji prvog razreda, i bio drugi u saveznom razredu, a na državnom prvenstvu je zauzeo peto mesto među 11 ekipa - učesnica. Prvak Srbije te godine postao je i Miodrag Radovanović u skifu za drugi razred, dok je četverac sa kormilarom preklopne građnje, u kome veslaju Milorad Janković, Rajko i Jovan Španjol, Milan Ungurović i kormilar Josip Fafandel, osvojio drugo mesto u republici u konkurenciji drugog razreda.

Na prvenstvu Srbije 1958. godine seniorski četverac bez kormilara u sastavu Miodrag Radovanović, Vladimir Egi, Rastko Gligorović i Milan Babić osvojio je dva prva mesta, u konkurenciji prvog razreda i u saveznom razredu, a na državnom prvenstvu te godine ista posada osvaja drugo mesto u kategoriji prvog razreda i treće u saveznom razredu. Četverac slobodne gradnje sa kormilarom u sastavu Milan Ungurović, Rajko Španjol, Dimitrije Nikolić, Ivica Blašković i kormilar Josip Fafandel bila je druga na prvenstvu Srbije za stariji podmladak, a Miloš Janković je na republičkom prvenstvu zauzeo četvrtu mesto u skifu za prvi razred. Najzad, seniorski četverac sa kormilarom koga čine Rastko Gligorović, Mirko Vejin, Petar Lužajić, Milan Babić i kormilar Josip Fafandel, osvaja prvo mesto na tradicionalnom dvomeču gradskih reprezentacija Beograda i Zagreba i učestvuje na velikoj međunarodnoj regati u Beču, ali tamo ne postiže očekivani uspeh jer je veslało u lošem, pozajmljenom čamcu.

Proslava tri decenije rada kluba pomerena je za 1959. godinu i obeležena je veslačkim prvenstvom Srbije, čija je organizacija te godine poverena Zemuncima. Osim kao dobri organizatori, domaćini su se pokazali i kao uspešni takmičari, pa su u prvom razredu titule prvaka osvojili četverac bez kormilara u sastavu Tomislav Goranić, Vladimir Egi, Franja Ebl i Miodrag Radovanović i osmerac u kome veslaju Živorad Dutina, Miloš Janković, Mirko Vejin, Tomislav Goranić, Rastko Gligorović, Franja Ebl, Petar Lužajić, Milan Babić i kormilar Josip Fafandel. Na istom takmičenju u saveznom razredu titule vicešampiona osvojili su četverac bez kormilara u istom sastavu i četverac sa kormilarom za koga nastupaju Rastko Gligorović, Mirko Vejin, Petar Lužajić, Milan Babić i kormilar Josip Fafandel. Takođe, *Mladost* je osvojila ekipno prvenstvo Srbije za prvi razred dok je u sveukupnom ekipnom takmičenju bila treća. Treba istaći i da je prilikom održavanja ovog prvenstva Srbije, 11. jula na zgradu klupske doma postavljeno spomen obeležje "Palim veslačima 1941 - 1945", čiji je autor trener Toma Grego, inače inženjer arhitekture. Te godine veslači *Mladosti* su nastupili i na državnom prvenstvu na Bledu, gde je najbolje plasiran, peti, bio seniorski četverac sa kormilarom.

I 1960. godine *Mladost* ima jaku takmičarsku ekipu koja nastavlja sa osvajanjem mnogih titula. Na majskoj regati u Beogradu pobede su odneli zemunski osmerac (Vučković, Cvetković, Stefanović, Goranić, Čorak, Šarić, Ebl, Dutina i kormilar Šepelj) i četverac sa kormilarom (Čorak, Šarić, Ebl, Dutina i kormilar Radovanović), a taj četverac takođe osvaja prvenstvo Srbije i u roku od dva dana dva druga mesta na državnom šampionatu, u prvom i u saveznom razredu u seniorskoj konkurenciji. *Mladost* te godine ima i sjajne juniore, pa na prvenstvu Srbije, u

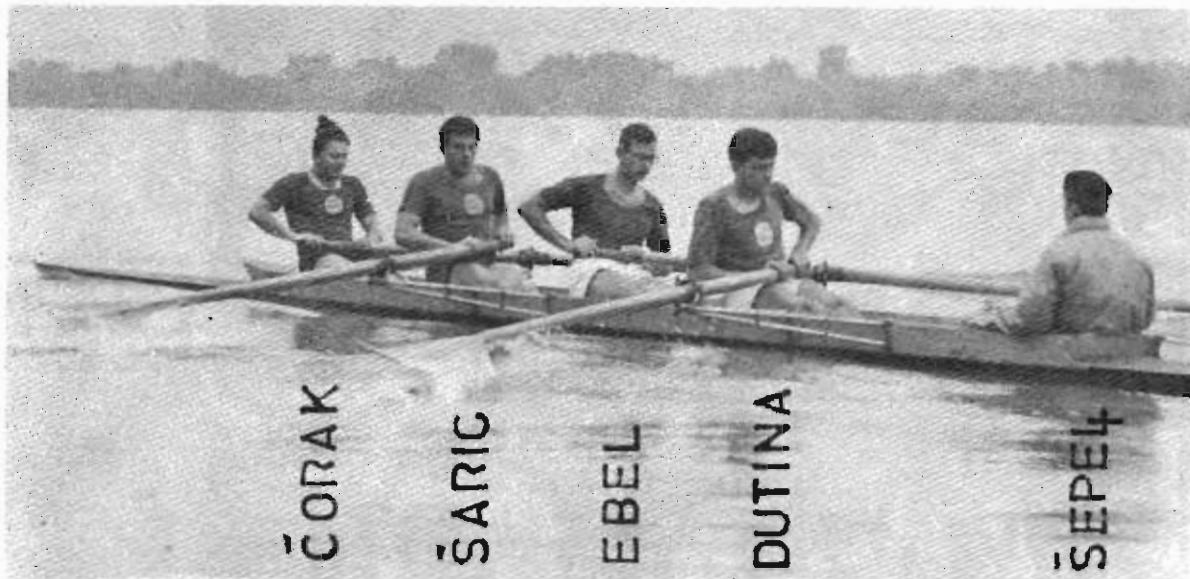


Škola veslanja u takozvanom "narodnjaku"

konkurenciji devet timova, osvaja ekipno juniorsko prvenstvo, dok je u ukupnom ekipnom plasmanu druga. Na najuspješniji juniorski čamac je četverac sa kormilarom u sastavu Ilija Vučković, Stevan Babić, Boško Marković, Vojislav Banjac i kormilar Đorđe Radovanović, koji postaje republički juniorski prvak i osvaja treće mesto na šampionatu države u konkurenciji juniora do 18 godina.

U prvoj polovini šezdesetih godina nekoliko sjajnih posada donelo je veslačkom klubu *Mladost* čitav niz značajnih uspeha. Seniorski četverac sa kormilarom, posle uspeha prethodne godine, osvojio je prvenstvo Srbije i 1961. i 1962. godine, zauzeo prvo mesto na dvomeču Beograd - Zagreb i bio drugi u izuzetno jakoj internacionalnoj regati u Torinu 1961. godine. Standardna postava ovog četverca bila je Milan Čorak, Ljubiša Šarić, Franjo Ebl, Živorad Dutina i kormilar Slavoljub Šepelj, ali su u njemu, po potrebi, nastupali i Stevan Paušak i Dobrosav Mihalek. Juniorski četverac sa kormilarom takođe je nastavio sa uspesima i pobedio na prvenstvima Srbije 1961. i 1962. godine. Njegovu standardnu postavu su činili Ilija Vučković, Stevan Babić, Boško Marković, Vojislav Banjac i kormilar Slavoljub Šepelj. Skifista Josip Frančić posle duže pauze ponovo je doneo uspeh zemunskom veslanju u ovoj kategoriji, osvojivši prvenstvo Srbije drugog razreda tri godine za redom, od 1962. do 1964. godine. Vrlo dobar bio je i juniorski osmerac koji postaje prvak Srbije 1964. i 1965. godine, a 1965. godine osvaja i treće mesto na međunarodnoj regati u Beogradu. U njemu su veslali Vojislav Milovanović, Branimir Colić, Đorđe Radovanović, Ranko Rišavi, Zvonimir Mihaić, Bajo Leković, Milan Volarević, Stevan Babić i kormilar Ljubiša Rankov, s tim što je Colić povremeno menjao Vojislav Banjac. Taj osmerac je bio veliki favorit na omladinskom državnom prvenstvu 1964. godine, ali se u finalnoj trci sudario sa čamcem zadarskog *Jadrana*, tako da nije ni završio trku. Prelaskom u seniorsku konkurenciju, ovaj osmerac je svoj najveći uspeh zabeležio 1966. godine u Jajcu,

kada je na državnom prvenstvu bio treći, iza splitskog *Mornara* i beogradskog Partizana. Iz ove generacije formiran je i odličan juniorski četverac bez kormilara u sastavu Vojislav Milovanović, Nikola Matić, Dragan Milojević i Miloš Milojević, koji je najveći uspeh postigao osvajanjem drugog mesta na državnom prvenstvu 1965. godine. Drugo mesto u državi osvojio je i juniorski dvojac sa kormilarom 1964. godine. U ovom periodu klub postiže i dobre ekipne uspehe, pa je juniorska ekipa prvak Srbije 1961. i 1962. godine, a u ukupnom plasmanu *Mladost* tih godina osvaja treće mesto. Klub se ističe i kao dobar organizator raznih takmičenja, između ostalog i republičkog prvenstva 1963. godine.



Četverac sa kormilarom *Mladosti* 1961. godine: Čorak, Šarić, Ebl, Dutina i Šepelj



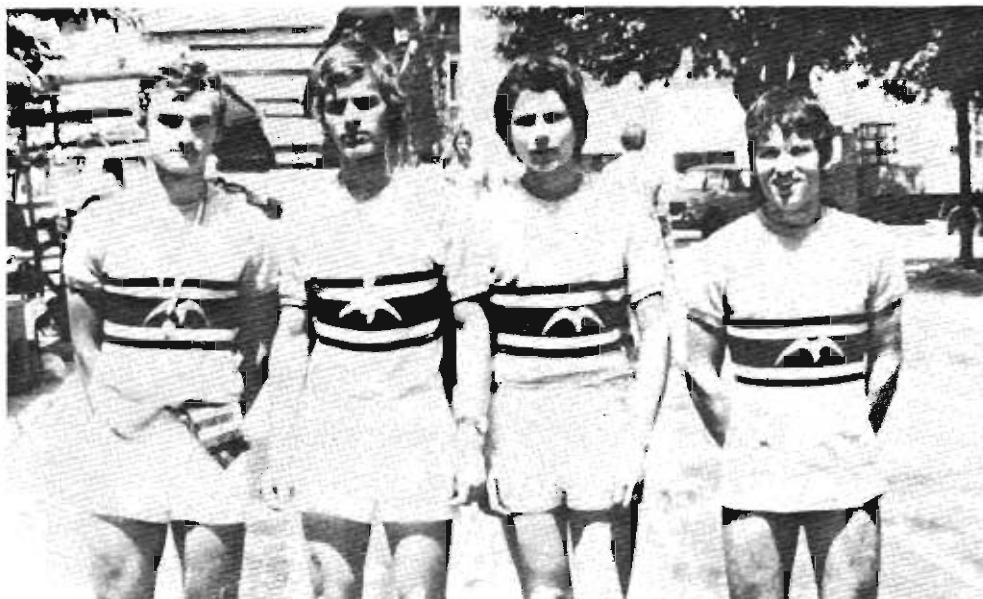
Juniorski osmerac *Mladosti* 1964. godine: kormilar Šepelj, S. Babić, Radović, Leković, Mihajlović, Vujić, Milojević, Colić i M. Volarević

Posle 1965. godine došlo je do velike smene generacija u klubu, a novi veslači nisu dostojna zamena svojim starijim drugovima, tako da zemunski veslački klub punu deceniju ne postiže zapaženje rezultate na takmičarskom planu. Časni izuzetak bio je seniorski osmerac koji je 1969. godine pobedio na prvenstvu Srbije. Posadu tog osmerca činili su Zoran Čereković, Đuro Matić, Branislav Savićević, Dragan Veselinović, Branimir Purgarić, Milan Repac, Radomir Vujić, Milan Volarević i kormilar Ljubiša Rankov. Takode, 1968. godine juniorski četverac bez kormilara bio je treći u državi, a 1972. godine juniorski dubl skul u sastavu Zvonko Paskutini i Lazar Bogosavljević zauzeo je takođe treće mesto na državnom prvenstvu, ali se time lista uspeha završava.

U tom periodu dešavaju se i drugi značajni dogadjaji za istoriju kluba, od kojih su dva posebno vredna poimeni. Prvi je bio proslava četiri decenije veslačkog sporta u Zemunu, 1968. godine, kada je klub organizovao izuzetno uspelo jubilarnu regatu uz učešće 9 ekipa i 48 čamaca. Na tu svoju značajnu godišnjicu, zemunski veslači su raspolagali sledećim plovnim parkom: skifom preklopne i skifom slobodne gradnje, dvojem sa kormilarom slobodne gradnje, dvojem bez kormilara slobodne gradnje, četvercem sa kormilarom slobodne gradnje, dva četverca bez kormilara slobodne gradnje, dva osmerca slobodne gradnje, dva četverca preklopne gradnje, jednim gigom če-

tvercom i jednom jošom dvojkom, dakle sa ukupno 13 čamaca od kojih su, međutim, samo osam služili za takmičenja. Te godine *Mladost* je imala 20 aktivnih i otplikike još toliko ostalih članova.

Druzi značajan momenat u radu kluba desio se 1973. godine kada su veslači istupili iz sportskog društva *Mladost*, koje o njima sve manje brine. Klub tada uzima svoje predratno ime *Galeb* i nastavlja da deluje kao posebna sportska organizacija. Na njenom čelu su i dalje iskusni veslački radnici Jerko Barišić, Radovan Devrnja, Živorad Dutina, Petar Lužajić i Milan Babić, koji su svi bili i predsednici kluba, zatim Tonica Albaneže, Mirko Vejin, Dobrosav Mihalek, Josip Šener i mnogi drugi, da pomenemo samo najaktivnije.



Juniorski četverac skul *Galeba*, prvak države 1975. godine: Suvačarov, Gičević, Stanojević i Vučković



Davor Kirinčić

Nova, veoma talentovana generacija pojavila se u zemunskom veslanju sredinom sedamdesetih godina. U novouvedenoj disciplini, četverac skul, veslači *Galeba* su 1975. godine osvojili titule prvaka Srbije i Jugoslavije i to kako u juniorskoj, tako i u seniorskoj konkurenciji, a juniori su uz to bili prvi i na Podunavskom kupu iste godine. Seniorsku postavu činili su tada Dragan Vuković, Eugen Wagner, Miodrag Kešelj i Davor Kirinčić, dok su u juniorskom čamcu veslali Radivoje Vučković, Nikola Stanojević, Žarko Suvačarov i Ranko Gičević. Juniori su i naredne godine osvojili prvenstvo Srbije i pobedili na Prvomajskoj regati na Bledu. Kako se, međutim, prošlogodišnji četverac skul već bio raspao, 1976. godine je formiran nov. koga su činili Kirinčić, Kešelj, Gičević i Suvačarov, a ova posada je te godine bila druga, a 1977. godine treća u državi u seniorskoj konkurenciji. Istovremeno, formirana su i dva odlična dubl skula i to seniorski, koga čine Kirinčić i Kešelj i juniorski u kome veslaju Gičević i Suvačarov. Kirinčić i Kešelj su mnogo duže ostali zajedno, postižući mnoge dobre rezultate. Tako su 1976. godine pobedili na prvenstvu Srbije i Prvomajskoj regati na Bledu i bili treći na državnom prvenstvu, a 1979. godine su ponovo bili prvi u Srbiji i peti na prvenstvu države. Gičević i Suvačarov su ostali zajedno samo u juniorskom

uzrastu, a najveći uspesi koje su postigli bilo je treće mesto na međunarodnoj Bledskoj regati 1975. godine i titula prvaka Srbije i drugo mesto u Podunavskom kupu 1976. godine. Iz ove generacije treba pomenuti i Dragana Vučovića i Zorana Petkovića koji su na juniorskom državnom prvenstvu 1975. godine bili treći u dvojcu bez kormilara, kao i četverac sa kormilarom koji je iste godine na državnom prvenstvu bio drugi u konkurenciji mlađih juniora i četvrti u konkurenciji juniora.



Vuković i Petković

Galeb je 1978. godine na veoma svečan način obeležio pola veka svog života i rada. Tom prilikom klub je odlikovan Ordenom bratstva i jedinstva sa srebrnim vencem i plaketom Veslačkog saveza Srbije. Takođe, dugo-



Zaslужni veslački radnici: Grus, Jelenić, Devrnja, Bušnaić, Dubravac i Brandajš



Radovan Devrnja

godišnji zasluzni sportski radnik Radovan Devrnja, tadašnji predsednik kluba, odlikovan je Ordenom zasluga za narod sa srebrnim zracima, a Tonica Albanež, Toma Grego i Mirko Vejin, bivši vrsni takmičari, a zatim i istaknuti sportski radnici, Ordenom zasluga za narod sa srebrnom zvezdom. Klub, koji tada broji oko 150 članova, krunisao je svoju proslavu velikom jubilarnom regatom.

Narednih godina zemunski veslači beleže povremeno veoma dobre rezultate. Videli smo već uspehe Kirinčića i Kešelja 1979. godine, a iste godine odličan mladi skifista Goran Milenković osvojio je titulu vicešampiona države u konkurenciji mlađih juniora. Ovaj vrsni takmičar pobeduje 1980. godine na prvenstvu Srbije za seniorе, a te godine republički prvak je postao i juniorski osmerac u kome veslaju Goran Ljubisavljević, Miodrag Jovanović, Stanko Milanović, Veselin Ražnatović, Miodrag Kisić, Predrag Pavlica, Arsa Vučković, Siniša Novaković i kormilar Zoran Babić. Odličan dvojac sa kormilarom u sastavu Dušan Ulemek, Siniša Grujičić i kormilar Vladimir Ivošević svoj vrhunac dostiže 1982. godine kada osvaja drugo mesto u Srbiji i treće u državi.



.Kešelj i Kirinčić (u prvom planu)

Osmerac mlađih juniora 1985. godine: trener Grego, Vujošević, Mićirović, Petrović, Milovanović, Radaković, Perić, Ilić, Božanić i Vujić



Klub 1985. godine ima 41 aktivnog takmičara svih kategorija, od pionira do seniora, a osim toga ponovo vrlo intezivno radi i škola veslanja. Formiran je stručni štab kojem je od te godine šef Mića Lončarević, bivši veslač beogradskog *Partizana*, inače prvi profesionalni trener u istoriji kluba, koji vodi brigu o seniorima i juniorima, dok Toma Grego vodi mlađe juniore, a Zoran Petković radi sa školom veslanja. Na stručnom planu se radi veoma dobro, pogotovo sa mlađim kategorijama, ali klub sve više pritiska besparica pa, da bi se prebrodili finansijski problemi, traži se sponzorstvo kod zemunskih radnih organizacija. Rešenje je, kao i pre tri i po decenije, nađeno u preduzeću "Ikarus", tako da od 1985. godine klub nosi ime *Ikarus - Galeb*. Iduće godine završena je i velika adaptacija veslačkog doma, koju je gotovo u celosti uradila fabrika - patron.

Od 1985. godine zemunski veslački klub ponovo beleži permanentno dobre rezultate, naročito u mlađim kategorijama. Već te godine osmerac mlađih juniora u sastavu Miloš Milovanović, Vladimir Božanić, Nebojša Radaković, Vladimir Mićirović, Srdan Petrović, Miroslav Perić, Dejan Vujić, Stevan Ilić i kormilar Dragutin Banović osvojio je prvo mesto na prvenstvu Srbije, a na istom takmičenju vicešampionske titule osvajaju juniorski skif (Milivoj Zelić), dubl skul za mlađe juniore (Vladimir Ivošević i Nebojša Ković) i juniorski osmerac (Blašković, Grubiša, Albijanić, Vučetić, Ivošević, Ković, Živanović, Zelić i kormilar Banović). Na državnom prvenstvu te godine sjajno drugo mesto osvojio je četverac bez kormilara za lake veslače u sastavu Zlatko Blašković, Milivoj Zelić, Mića Živanović i Dejan Kiković, a dubl skul mlađih juniora Ivošević i Ković je ođneo pobede u Podunavskom kupu i prvenstvu Vojvodine. Skifista Zelić je takođe prvi na prvenstvu Vojvodine, uz dve pobede na ukupno pet regata Podunavskog kupa.

Na prvenstvu Srbije 1986. godine veslači *Ikarus - Galeba* su osvojili dve titule šampiona i to Vladimir Ivo-

Šević i Nebojša Ković u dvojcu bez kormilara za juniore i u četvercu bez kormilara za juniore, gde uz ovu dvojicu veslaju još Aleksandar Tutorov i Davor Matošević. Iste godine na državnom prvenstvu zemunski veslači su osvojili dva treća mesta u konkurenciji lakih seniora i to Milivoj Zelić u skifu i četverac bez kormilara u sastavu Ivošević, Ković, Živanović i Stanković. Te godine odličan je i juniorski osmerac kojeg čine Aleksandar Đukić, Damir Deletić, Branislav Bogdanov, Davor Matošević, Aleksandar Tutorov, Miroslav Perić, Dejan Vujić, Sava Vukin i kormilar Branislav Raković i koji je pobedio na regati Podunavskog kupa u Osijeku, uz još neke druge uspehe. Najzad, 1986. godine Ivošević i Ković su kao članovi reprezentacije Podunavske zone, zajedno sa još tri veslača *Crvene zvezde*, osvojili Cup Jugoslavije u juniorskome četvercu sa kormilaram.

Vladimir Ivošević i Nebojša Ković su u dvojcu bez kormilara u konkurenciji juniora 1987. godine najpre osvojili titulu republičkog prvaka, a zatim su trijumfovali i na državnom prvenstvu, donoseći klubu posle 12 godina još jedan naslov šampiona Jugoslavije, osmi po redu. Njih dvojica su zajedno sa Aleksandrom Đukićem i Branislavom Bogdanovom veslali i u juniorskome četverac skulu, koji je takođe pobedio na prvenstvu Srbije. Naredne godine seniorski četverac skul u sastavu Blašković, Ković, Ivošević i Zelić bio je treći u Srbiji, Milivoj Zelić je za-uzeo drugo mesto na državnom prvenstvu u skifu za lake veslače, a juniorski četverac bez kormilara koga čine Aleksandar Đukić, Predrag Miljević, Aleksandar Janjić i Boris Filer osvojio je četvrto mesto u državi.

U jesen 1988. godine došlo je do ozbiljnih potresa u klubu, kada je trener Mića Lončarević otišao u *Crvenu zvezdu* i odveo sa sobom osam takmičara, tako da od tada sa zemunskim veslačima opet radi samo "večni" Toma Grego. Kao i sve ranije nedaće, *Ikarus - Galeb* je preživeo i ovu, pa je nastavio normalan rad, mada je proslava šest decenija delovanja odložena za 1989. godinu. Danas klub raspolaže sa dva skifa, dva dubl skula i po jednim dvojcem sa i bez kormilara, četvercem bez kormilara, osmercem i školskim gig četvercem, uz još nekoliko neispravnih čamaca, u kojima trenira 20 veslača i isto toliko polaznika škole veslanja. Takođe, klub ima i pedesetak pomažućih članova, među kojima se radom posebno ističe uprava koju čine Petar Lužajić (predsednik), Milan Babić i Vlatko Reder (potpredsednici), Tonica Albanež, Boris Vučetić, Mirko Vejin, Radovan Devrnja, Davor Kirinčić, Miodrag Gajić, Milivoj Zelić, Goran Jelača i još neki manje aktivni članovi.



Ekipa Galeba na prvenstvu Jugoslavije u Jajcu 1986. godine. Stoje: trener Grego, Vučetić, Blašković, Ivošević, Albanić, Ulemek i Ković. Čuče: trener Lončarević, Stanović, Živanović, Jovanović, Zelić, Kiković i Grubiša

DOKUMENTACIJA

Zemunski veslači koji su osvajali titule državnog prvaka

1950

Skif, seniorekc: *Ikarus* (Tonica Albanež)
Skif, juniori: *Ikarus* (Miroslav Paripović)

1951

Skif, juniori: *Ikarus* (Miroslav Paripović)

1952

Skif, juniori: *Ikarus* (Miroslav Paripović)

1955

Četverac sa kormilaram, juniori: *Ikarus* (Milorad Radovanović, Mirko Vejin, Petar Lužajić, Dušan Banović - kormilar Josip Tomićić)

1975

Četverac skul, seniori: *Galeb* (Dragan Vuković, Eugen Wagner, Miodrag Kešelj, Davor Kirinčić)

Četverac skul, juniori: *Galeb* (Radivoje Vučković, Nikola Stanojević, Žarko Suvačarev, Ranko Gičević)

1987

Dvojac bez kormilara, juniori: *Ikarus-Galeb* (Vladimir Ivošević, Nebojša Ković)